

RUGĂCIUNEA STĂRUITOARE

† Cuvânt la Duminica a patra, Vindecarea slugii sutașului

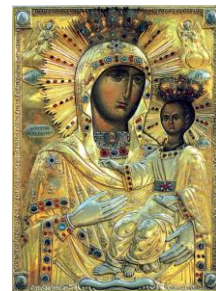
Prin rugăciune putem vorbi direct cu Dumnezeu, Părintele nostru ceresc, Care este gata să ne răspundă și să ne ajute. În Sfânta Evanghelie avem exemple când oamenii au cerut ajutor la Hristos și El le-a răspuns: cei 10 leproși; tâlharul de pe cruce (pocăit); cerșetorul orb care l-a strigat: „Fiul lui David, miluiește-mă!”; Iair, care a mijlocit pentru fiica sa bolnavă. În toate aceste împrejurări, oamenii au cerut Domnului ajutor și totdeauna Domnul le-a răspuns la rugămintea lor. El nu S-a schimbat și încă aude rugăciunile noastre, pentru că ne iubește și ne poartă de grijă, fiecăruia personal. Răspunzându-ne rugăciunilor, Mântuitorul Hristos nu ne dă totdeauna ceea ce vrem, pentru că, fără să ne dăm seama, cerem lucruri care n-ar fi bune pentru noi. El ne răspunde rugăciunilor noastre în maniera Sa proprie, înțeleaptă, dându-ne ceea ce știe că va fi pentru noi cel mai bine. Noi putem să-l cerem lui Dumnezeu orice. Nimic nu este prea mic sau neînsemnat. Dar, trebuie să cerem cu credință! Rugăciunea este una din datoriile fundamentale ale creștinului. De aceea, Sfântul apostol Pavel ne îndeamnă: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5, 17). Rugăciunea este o conlucrare tainică a sufletului cu harul dumnezeiesc. Starea sufletească a credinciosului în rugăciune este de încredere, de împotrivire la chemările josnice, de mobilizare a energiei noastre spre Dumnezeu, de încadrare a voinței proprii în voința lui Dumnezeu. Viețuirea în rugăciune întărește credința în prezența și în existența lui Dumnezeu. Domnul ne spune: „Pe toate câte le veți cere, rugându-vă cu credință, le veți primi” (Matei 21, 22). A te ruga cu încredere înseamnă a avea inima și nevinovăția unui copil care se lasă cu totul în seama celui ce l-a născut. A te ruga cu nădejde înseamnă a avea convingerea că înțelepciunea divină îți va răspunde cum cunoaște ea că poți fi ajutat mai bine. De multe ori, răspunsul Tatălui ceresc poate să nu ne placă sau rezultatul rugăciunii poate să fie contrar la ceea ce am cerut. Cu toate acestea, cu Stăpânul Cel veșnic niciodată nu suntem în pagubă. Rugăciunea bine făcută

săvârșește minuni; ea coboară pe Dumnezeu în mijlocul nostru și înalță sufletul credinciosului către El. Este o minune ce o putem săvârși zilnic, plecând genunchii, împreunând mâinile și înălțând privirea și cugetul spre Domnul. Fără legătura constantă cu Dumnezeu, prin rugăciune, viața credinciosului își pierde frumusețea și prospețimea, făcându-și loc în ea trândăvia și nonsensul. Rugându-ne cu credință, devenim mai buni, mai înțelegători, mai umani. Gândurile se înalță, inimile se purifică, ne simțim ca frații și o binefăcătoare pace se așează între noi. Prin rugăciune, dobândim ajutorul lui Dumnezeu, Care alungă duhurile rele și risipește gândurile necurate. Prin rugăciune, ne întâlnim cu Dumnezeu, bolile ni se vindecă și păcatele ne sunt iertate. Rugându-ne regulat, avem posibilitatea să primim de la Dumnezeu nenumărate daruri și binecuvântări. Când rugăciunea va deveni marea respirație a sufletului nostru, atunci va fi ca un minunat medicament care face să se liniștească durerile și necazurile vieții. Dacă ne plecăm genunchii la rugăciune, vom simți că ne ridicăm la cea mai nobilă demnitate, că ne facem părtași la cele mai nebănuite puteri și că trăim realitatea, că nu suntem singuri pe lume. Amin.

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca, începând cu anul 2019, Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț să fie sărbătorită și cinstită în fiecare an, în ziua de 9 iulie. Icoana „Hodighitria”, care se traduce Îndrumătoarea, este considerată cea mai frumoasă icoană bizantină din câte s-au păstrat și din câte se cunosc. Încercătura duhovnicească deosebită a acestei icoane vine și din rugăciunile cu care au înconjurat-o, de-a lungul celor șase secole de când se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț, mii de călugări, mulți dintre ei deveniți sfinți. Ea datează din anul 665, a fost pictată în Lida și dăruită domnitorului Alexandru cel Bun de Împăratul Bizanțului, Ioan al VIII-lea Paleologul. În timpul unei invazii a Imperiului Otoman, în anul 1821, icoana a fost ascunsă, împreună cu unele icoane ale mănăstirii, în Muntele Rusu, la șase kilometri depărtare de Mănăstirea Neamț, iar la 28 octombrie 1822 a fost adusă înapoi. Monahii care o aduceau au fost întâmpinați de stareț și obște la un kilometru de mănăstire, unde se află o biserică și un vechi „cerdac”, iar acolo s-a ridicat o cruce de marmură pe care s-a scris istoria ducerii și aducerii icoanei din Muntele Rusu. Pe această cruce este gravată următoarea istorisire: „Această cruce s-a ridicat spre semnul și aducere aminte a anului 1821, când venind turcii în Țara Românească, asupra noastră și multe răutăți făcând bisericii și creștinilor, fiecare se mântuia cum putea. Deci, în acest timp la această sfântă mănăstire stărețind sfinția sa părintele Ilarie, ne-a poruncit nouă, monahilor, de am adus sfânta icoană a Maicii Domnului din biserica mare a mănăstirii spre muntele Rusu și am ascuns-o într-un deal, în pădure, împreună cu alte icoane și documente, la anul 1821, luna iunie, ziua 3”. În secolul 19, în vremea starețului Neonil, a fost confecționată o valoroasă ferecătură din argint cu pietre prețioase. Icoana a devenit un simbol al bătrânei chinovii și se bucură astăzi de mare cinstire, așa cum s-a bucurat și în veacurile trecute. Icoana de la Mănăstirea Neamț este parte integrantă a istoriei și frumuseții acestei cetăți voievodale, ca odor de mare preț, pe care îl păstrează cu sfințenie. Acesta este marele dar al Mănăstirii Neamț, adus prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

„Bucură-te, Rază a înțelepciunii Soarelui Hristos, Turn nebiruit al creștinilor, Cetatea Cea cerească a Luminii, Vasul Cel plin de mirul laudelor îngerești, bucură-te, Maică a Domnului, Ceea Ce reverși daruri de minuni celor ce cu inimă smerită cad înaintea sfintei Tale icoane, cerând alinarea suferințelor și mare milă. Nu ne uita și pe noi, cei ce, măcar că nu știm a-ți aduce cuvânt vrednic de laudă, nădăjduim la acoperământul milostivirii Tale”. Amin!

CE SUNT CREȘTINII?

Creștinii sunt purtători de Hristos și, în consecință, purtători și posesori ai vieții veșnice; aceasta pe măsura credinței lor și pe măsura sfințeniei lor, care este roada credinței. Sfinții sunt creștinii cei mai desăvârșiți, care s-au sfințit în gradul cel mai înalt cu putință prin exercitarea credinței în Domnul Iisus Cel înviat și veșnic viu. Întreaga lor viață este din Hristos și de aceea este în întregime o „viață în Hristos”; gândirea lor este „gândire în Hristos”; simțirea lor este o „simțire în Hristos”. Ce este a lor, este mai întâi al lui Hristos și apoi a lor. Dacă e vorba de suflet, acesta este mai întâi al lui Hristos și apoi al lor; dacă e vorba de viață, aceasta este mai întâi a lui Hristos și apoi a lor. În ei nu mai există ei înșiși, ci toate și în toți Hristos Domnul. De aceea, „Viețile Sfinților” nu sunt nimic altceva, decât viața Mântuitorului Hristos repetată mai mult sau mai puțin, în diferite moduri, în fiecare sfânt. Sau, mai exact, este viața lui Hristos prelungită în sfinți. Viața după Evanghelie, viața sfântă, viața dumnezeiască - aceasta este viața naturală și normală pentru creștini. Pentru că, prin vocația lor, creștinii sunt sfinți. Chemarea noastră este aceea de a ne sfinți în întregime, atât în ce privește sufletul, cât și în ce privește trupul. „Viețile Sfinților” constituie o dovadă și o mărturie că obârșia noastră este din cer; că nu suntem din lumea aceasta ci din alta; că omul este om adevărat numai în Dumnezeu; că trăim pe pământ pentru cer și scopul nostru este acela de a ne face cerești. Sfinții îți vor da curajul și puterea mărturisirii, ca să mărturisești fără de teamă pe singurul Dumnezeu și Domn adevărat în toate lumile, pe Iisus Hristos; vei sta pentru adevărul Evangheliei Lui neclintit până la moarte, oricare ar fi ea, și te vei simți pe tine însuți mai puternic decât orice moarte și decât oricare vrăjmaș al lui Hristos. Suferind pentru Hristos, vei tresălta de bucurie simțind cu toată ființa ta că viața ta se găsește în ceruri. Sfinții au arătat cu totul limpede, că nu există moarte spirituală din care să nu fie cu putință înviere cu puterea dumnezeiască a Domnului Iisus, Cel înviat și înălțat la ceruri; nu există chin sau necaz sau strâmtoare sau suferință pe care Domnul, pentru credința în El, să nu o schimbe treptat sau deodată într-o bucurie liniștită și blândă. Cum devine cineva din păcătos drept? O mulțime de exemple cutremurătoare găsim în viețile sfinților! Cum poate cineva să devină sfânt dintr-un tâlhar, dintr-un curvar, dintr-un bețiv, dintr-un desfrânat? De asemenea, „Viețile Sfinților” ne arată pe larg cum devine cineva om al lui Dumnezeu dintr-un egoist, dintr-un iubitor de petreceri, dintr-un interesat, dintr-un necredincios, dintr-un ateu, dintr-un mândru, dintr-un iubitor de arginți, dintr-un pățimaș, dintr-un criminal, dintr-un fățarnic, dintr-un om care se bucura de răul altuia, dintr-un invidios, dintr-un iubitor de slava deșartă, dintr-un viclan, dintr-un nemilos. Biserica ne învață să reînnoim viața lui Hristos, trăind în rugăciune și har, viețuind așa cum Sfinții și-au trăit viața.

✝ Când la rugăciune nu simțim mângâiere, atunci se întâmplă ceva. Va trebui să ne pocăim și să ne îndreptăm. Este ca și cum ne-ar spune Dumnezeu: „Nu te înțeleg în felul în care vorbești”. Rugăciunea, ca și dumnezeiasca Liturghie este hrană tainică. De aceea are nevoie de pregătire de mai înainte, de conștiință curată.

† PROGRAM LITURGIC †		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 8 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 10 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 12 iulie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Cămașa fericirii

Se spune că de mult trăia un prinț nespus de melancolic. El era mereu trist și mâhnit, iar chipul său veșnic întunecat. Toți supușii erau nespus de îngrijorați și au chemat înțelepți și doctori vestiți, pentru a afla cum să-l tămăduiască pe prinț. Un înțelept le-a spus: „Prințul s-ar vindeca, dacă ar îmbrăca cămașa unui om fericit!”. Prințul s-a înveselit pentru o clipă și degrabă a trimis ștafete în toată împărăția, pentru a găsi un om fericit, căruia, cu mult aur, să-i cumpere cămașa. Trimisișii împărătești au colindat întreaga împărăție, dar n-au găsit decât oameni bombănitori, grăbiți, cântitori, triști, cu chipuri întunecate, nefericiți, bolnavi, amărâți, nenorociți. Nu găseau nici măcar un om fericit. Prințul aștepta, dar solii săi întârziiau, nu se mai întorceau. Unul din trimiși a ajuns în cel mai îndepărtat colț al împărăției și a găsit un om foarte vesel. El trebuia cântând, muncea vesel, părea fericit. Trimisul, de teamă să nu greșească, s-a uitat bine la el, a luat aminte cum se poartă cu familia lui. Își răsfața soția, o alinta, îi vorbea frumos și drăgăstos, deși arătau a fi de mult timp căsătorii. Cu copiii, se purta atent, blând, îi proteja și se juca cu ei zilnic. Acesta era omul căutat. Părea să cunoască secretul fericirii și, desigur, avea cămașa fericirii! Nu rămânea decât să ia cămașa fericirii. S-a repezit la acel om și ajutat de soldați i-a smuls de pe umeri haina veche, decolorată, cârpită și răscârpită. Dar omul n-avea cămașă pe sub haină. Omul fericit era așa de sărac, încât nu avea nici măcar cămașă. Îl avea însă pe Dumnezeu în suflet.

Nemulțumit de viață

Un tânăr se plângea tuturor de lipsa bogăției materiale. Într-o zi, un bătrân înțelept l-a întrebat:

- Ești nemulțumit de viață pentru că ești sărac?
 - Da, a răspuns oftând tânărul.
 - Sănătos ești?
 - Mă pot mândri cu sănătatea mea, a grăit tânărul.
- Atunci înțeleptul i-a luat mâna stângă și i-a zis:
- Îți ofer zece mii de lei pe ea și un milion de lei pentru ochii tăi.
 - Ferească Dumnezeu, a răspuns tânărul.
 - Ei, vezi, ce bogăție ți-a dăruit Dumnezeu? Să nu te mai plângi de viață, ai tot ce-ți trebuie pentru a-ți câștiga existența și să fii bucurat că trăiești.

O fărâcă din inima ta

Un tânăr a întrebat pe un pustnic înțelept:

- Care este taina înțelegerii cu toți oamenii?

Bătrânul pustnic l-a privit îndelung, s-a gândit o vreme în tăcere și i-a răspuns:

- Să dăruiești ceva, fiecărui om întâlnit în cale.
- Să dau de pomană?
- Să dăruiești un zâmbet, o vorbă bună, o pâine... iubire, compasiune, înțelegere..., adică o fărâcă din inima ta!

Deși nu știm, avem ceva de dăruit fiecărui om.

